

El Poble Català

AL SERVEI DE L'IDEARI D'ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA

BUTLLETI D'INFORMACIO, JA APAREGUT EN LA CLANDESTINITAT

REDACCIO i ADMINISTRACIO: 32, AVENUE MARÉCHAL FOCH — Tel.: 23-97 PERPINYA

Editorial

Per la República

Tota la premsa d'Europa i hem de suposar, també, l'americana, perquè la notícia tenia la característica pròpia a totes les que provenen de qualsevol agència d'informació periodística, ha publicat una notícia, dient que Franco cediria el pas al pretendent don Juan, i això en aquest mes de Novembre.

A nosaltres aquesta informació no ens preocupat gens, i l'hem llegida amb l'interès en que es llegeix a vegades l'episodi burlesc, que tan sovintaja en els diaris d'informació. Estem segurs que tots els exiliats al llegir ho han fet amb un estat d'ànim semblant al nostre, o bé han fet com aquell compatriota que amb la notícia al davant, calculava la despesa que deu a costar-li al candidat a rei aquesta mena de propaganda de la seva mercaderia, que no altra cosa és l'artal informació.

Parlar de possibilitat d'una restauració monàrquica, es ignorar la realitat del nostre país. Es oblidar que, la monarquia d'Espanya caigué per ella mateixa, perquè estava podrida per una història secular de corrupció, de perversió i d'atemptats a la llibertat i a la risquesa del poble.

Els Reis Catòlics establiren la pretesa unitat d'Espanya i mireu la Història. La balança de cada regnat és una resta, una disminució del patrimoni del país, per acabar en l'últim rei, que no historiaran perquè està en la memòria de tots. Però que podem dir vist el seu procedir, que si no hagués estat rei, inmancablement hauria estat un presidari. Tant corrompuda era la seva ànima i tant immoral la seva conducta.

Davant d'aquest quadre, que no és exclusiu de l'últim rei, sinó que és característic a les monarquies austriacques i borboniques que han des governat els pobles hispànics, volguer-se presentar com a salvador del país, i sobretot tenir la pretensió de que el règim monàrquic ha de facilitar aquesta salvació, és una cosa incomprensible. ...Diem ho així.

Ho és tan més quan els esdeveniments que es succeïen a Europa son una prova palesa de crisi monàrquica arreu del món.

La guerra del 14-18 va dur per conseqüència l'enfonçament de les monarquies dels Habsbourg, Romanov i Hohenzollern, que tenien profundes arrels en el curs de la Història.

La guerra que acaba de finir dona lloc a dins d'Europa a un estat de coses — en l'aspecte monàrquic — de convulsió tan profunda com llavors i sobretot més extensa.

Apart de les monarquies escandinaves i de l'anglesa i fins i tot de l'holandesa, que avui per avui semblen estar consolidades com Institució, perquè cada una d'elles ha sapigut adaptar-se a la realitat política del seu poble, i per això veiem com en ells hi són possible l'existència de governs socialistes, els quals respecten l'institució monàrquica en tant que aquesta dona lliure curs a la voluntat del poble. Que passa en els altres països d'Europa?

Itàlia, Bulgària, Romania, Grècia, no és una crisi dinàstica la que sofreixen, sinó una veritable crisi de règim. Perquè? Perquè en aquests països el Cap de l'Estat ha estat en mantes ocasions no el poder que encarnava les necessitats i els desitjos del

(Segueix pàgina 4)

FRANCO ha parlat

Francó ha dit a Toledo, adreçant-se al món:

« Que reflexionin. Poden triar tres camins:

1er. La guerra; i en aquest cas jo haig de dir que no hi haurà quartel.

2on. La fam. Però si ens bloquejen seguirem resistint perquè encara no hem acabat els forats dels nostres cinturons.

3er. L'amistat: Si és així: aquí hi ha la meua mà! »

La posició és clara. Que les democràcies en prenguin nota.

I que en prenguin també nota tots aquells exiliats nostres, polítics o apolítics, que desde fa mes d'un any ens canten la cançó de la passivitat i de l'espera.

Si és així que esperaven, ja estan servits.

Guerra, guerra sense quartel!

PERQUÈ TENIM RAO?

Camins de superació democràtica

Si nosaltres mantenim un criteri reformista dintre E. R. de C., és perquè considerem que el vell sistema orgànic del nostre Partit s'ha evidenciat inservible i ineficac, no tan sols durant els anys de la guerra civil, sinó ja des del començament de l'era Republicana i Autònoma. I de res ens serviria l'haver viscut si de l'experiència del passat no n'assimilavem les profitoses lliçons que ens brinda, aplicant-les a les nostres actuacions del futur.

Esquerra Republicana de Catalunya, i amb ella tots els Partits Republicans espanyols, tenen en llur « haver », la glòria de la proclamació de la República i de les institucions autonòmiques, però, malauradament, la suma de tots els errors consignats en llur « debit », donà finalment la quantitat catastròfica d'un 19 de Juliol de 1936.

Que no s'esgarrifi ningú d'aquesta afirmació nostra, perquè no va adreçada personalment contra ningú. Responsables del que ha passat, ho som tots, des del primer fins a l'últim dels militants, per haver-nos entestat en mantenir una organització del Partit que no responia a les exigències d'un sistema democràtic nou de trınca, i que es presentava a les maquinacions polítiques i caciçals d'alguns aventurers desaprensus.

No! No acusem a ningú. L'hora de les acusacions encara no ha arribat. El que si volem, i per això mantindrem la nostra posició d'absoluta i indòmita intransigència, és que en el primer Congrés del nostre Partit en terres de Catalunya lliure, hi imperi un sentit d'alta responsabilitat política entre els mili-

lants, i que no es repetixi la vergonya ja massa viscuda dels vells Congressos i reunions Comarcals, amb llur atàvica monotomia de ramat aqueiescent.

Per això, tenim el deure de mantenir ben alta la bandera reformista, perquè aquesta és la sola terapèutica que aconseguirà salvar el nostre Partit.

Allí, propugnarem per una nova Constitució Orgànica que responsabilitzi els nostres militants de dalt a baix i de baix a dalt, fent-ne de cadascu un treballador actiu i desinteressat de la causa que defensem. Proposarem la creació de Comissions d'Estudi de les diverses branques Política, Econòmica, Sindical, Agrícola, Militar, d'Ordre Públic, etc. Comissions que actuaran permanentment i ajudaran amb llurs consells, els homes del Partit que ocupin llocs de Govern, i que compliran a l'ensens una obra fiscalitzadora sobre els mateixos, tenint atribucions per a denunciar al Consell Central del Partit qualsevol anomalia d'ordre moral, tècnic o polític, que pugues produir-se, i inclussiu mantenir i deferir llurs acusacions davant d'un tribunal intern del Partit que també serà creat.

Així, la selecció dels homes es farà automàticament i podrem presentar al Poble un equip de Governants aptes i mereixedors de la seva confiança.

Aquesta és, a grans trets, la nova orientació que nosaltres propugnem. Hem de fer comprendre a la massa de militants, l'enorme responsabilitat que els hi correspon en aquesta nova era política que volem iniciar. I, sobretot, fer-los-hi comprendre que, o bé enfoquem d'una manera franca i decidida el camí del treball i de la responsabilitat, o la paraula Democràcia seguirà, essen buida de sentit. I encimballarem Governos avui per a enderrocar-los demà, fomentant l'existència de l'arribisme polític que tan de mal ens ha fet a tots.

Ja sabem que irònicament, se'ns dirà que nosaltres hem trobat la « pedra filosofal » i que si trionfa el nostre criteri lligarem els gossos amb llançonisses. Res d'això: som gats ja massa vells per fer-nos il·lusions demesurades i per considerar infalibles les nostres solucions pel sol fet que siguin nostres. Però, amics, de la mateixa manera que dos i dos fann quatre, com més ens esforcem a superar els mètodes polítics caducs, més facilment els superarem.

Sobretot si tenim sempre present el nostre lema: « Els homes al servei del Partit i el Partit al servei del Poble. »

Catalunya nació

Devant la proximitat del Primer Congrés Mundial Femení, cal que reflexionem un xic, car si com a dones pot donar-nos una satisfacció pel fet de començar internacionalment la nostra actuació com a ciutadanes, com a catalanes tenim l'obligació de mostrar arreu, als amics i als adversaris, que ens enorgulleix el fet per a nosaltres capdal, de la reconeixença de la nacionalitat de Catalunya per l'unanimitat del Comité d'Iniciativa Internacional per a la preparació d'aquesta gran reunió femenina convocada pel proper 26 de novembre.

En l'hora del desvetllament col·lectiu, quan l'Univers pren consciència i comença a sortir del penombre d'aquests darrers anys, i la humanitat es desvetlla afeblida, dolorida, llatzerada per mil ferides produïdes al seu cos social, les dones d'arreu del món s'apropen les unes a les altres per extreure la lligada que tindrà d'unir els pobles per l'intel·ligència i la comprensió.

LA UNIO DE DONES DE CATALUNYA té la representació del nostre poble en el si d'aquest Congrés.

Jo voldria remarcar aquí la inmensa responsabilitat que això representa.

Nosaltres que estimem Catalunya per damunt de tot; que sentim i coneixem a fons els problemes que han existit sempre pel natural desconeixement de les característiques de la nacionalitat catalana, volem cridar avui l'atenció de tots els nostres ciutadans davant del gran esdeveniment.

Nosaltres anem al Congrés Internacional Femení, emportades per l'entusiasme de sentir-nos representants d'un poble que mereix una altre sort de la que ha vingut gaudint fins ara.

Sentim tot el pes de la nostra responsabilitat; sabem que tenim de demostrar davant del món el que és Catalunya, les lluites que ha sostingut, com a defensat

els interessos de la humanitat oferint-se en holocaust quan el 19 de juliol el feixisme internacional organitzat va plantar cara donant a conèixer llurs intencions.

No podem oblidar-ho, tenim de repetir-ho tantes vegades com això sigui necessari que va ésser Catalunya el primer baluart contra el feixisme internacional i és per això que ha estat Catalunya el poble més ultratjat de la Península Ibèrica: els catalans som els « rojos separatistes », la nostra llengua és prohibida, la nostra cultura vexada, les nostres costums escarnides i els nostres sentiments ferits en el més íntim quan assessinen al nostre President de la Generalitat LLUIS COMPANYS, creient així assassinar Catalunya.

Catalunya republicana, lleial als seus sentiments tradicionals de pau, llibertat i justícia social, per mitjà de la dona catalana, plena de seny i concient dels seus actes serà enmig de tots els pobles que es volen conèixer millor per a millor estimar-se i defensar així, amb ells, la HUMANITAT DE DEMA, l'espero més sublim que pot impulsar tota l'activitat política femenina.

Ma. Teresa GIBERT
Presidenta de l'U. de D. de Catalunya
i Delegada al Comité
d'Iniciativa Internacional